

Arrest

nr. 127 109 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. NIYONZIMA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar vader B.A. werden aangevoerd bij zijn eerste asielaanvraag en nadien herhaalde bij zijn daaropvolgende asielaanvragen. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 88 678 van 28 september 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van B.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielmotieven geen uitstaans hebben met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria voor subsidiaire bescherming.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaarden dat zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst omdat zij daar geen werk en geen huis hebben (CGVS-gehoorverslag van verzoeker B.A., 9-10; CGVS-gehoorverslag van verzoekster B.T., 7). Dit betreffen motieven die geen uitstaans hebben met de criteria van de vluchtelingenstatus, noch met deze van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de verklaringen van verzoekers blijken derhalve geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekers vestigen in hun verzoekschrift de aandacht op de problemen die zij in Italië hebben ondervonden. Ook dit betreffen irrelevante gegevens, gezien de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade worden onderzocht in functie van het land van nationaliteit, in casu Kosovo.

Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoekers, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd hebben om gehoord te worden, poneren dat de Siciliaanse maffia “tentakels” heeft in Kosovo en dat hun maffiaproblemen zich aldus niet beperken tot de grenzen van Italië. Voorts leggen zij ter terechtzitting een vertaling neer van een reeks gesprekken inzake een beweerde strafzaak van verzoekers broer A.B. De Raad stelt vast dat verzoekers hun opwerping aangaande de Italiaanse maffia louter een blote bewering betreft die geenszins gestoeld is op objectieve en concrete elementen. In zoverre aan de reeks vertaalde gesprekken inzake de beweerde strafzaak van verzoekers beweerde broer al enige bewijswaarde kan worden verleend, tonen verzoekers omtrent deze stukken geen verband met hun persoon aan.

Gelet op het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.”

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift nog op dat Roma in Kosovo gediscrimineerd en onderdrukt worden en dat zij dit nog sterker zou voelen vermits zij als westers jong meisje er geen opvangnetwerk heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich er slechts toe beperkt op zeer algemene wijze te stellen dat de Roma in Kosovo gediscrimineerd worden. Dat deze onderdrukking voor haar nog erger zou zijn gezien zij een westers meisje is dat helemaal geen opvangnetwerk heeft in Kosovo, is een loutere veronderstelling die geenszins gestoeld is op objectieve gegevens. Dergelijke algemeenheid volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Bijgevolg lijkt verzoekster evenmin in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijk zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2014, voert verzoekende partij aan dat zij met haar ouders was meegekomen, maar zij thans meerderjarig is geworden. Zij wijst er op dat zij geboren is in Italië, doch de Italiaanse nationaliteit niet heeft, en zij ook nooit in Kosovo heeft geleefd en dit land dan ook niet kent. Verzoekende partij vraagt dan ook dat haar asielaanvraag los van haar ouders zou worden behandeld en dat zij minstens gerechtigd is op de subsidiaire bescherming.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar vader B.A. werden aangevoerd bij zijn eerste asielaanvraag en nadien herhaalde bij zijn daaropvolgende asielaanvragen. Zij verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat zij zich aansluit bij de problemen zoals naar voren gebracht door haar vader en niet naar Kosovo te kunnen gaan omdat ze er niets hebben: *“We hebben er geen huis, grond, niets”* (gehoorverslag van 14 april 2014, 4). Dit betreffen echter motieven die geen uitstaans hebben met de criteria van de vluchtelingenstatus, noch met deze van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat zij nooit in Kosovo heeft geleefd en dit land dan ook niet kent, doet hieraan geen afbreuk. De problemen die verzoekende partij aankaart tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, met name de problemen die zij in Italië heeft ondervonden omwille van de maffia - dezelfde problemen als deze die door haar vader B.A. tijdens zijn asielaanvragen werden aangevoerd - zijn eveneens irrelevant gezien de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade worden onderzocht in functie van het land van nationaliteit, *in casu* Kosovo.

Uit de verklaringen van verzoekende partij zijn derhalve geen elementen aanwezig die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS